

kommer mig rigtignok, at dette Antal af 10 Millioner er meget stort, især naar man seer hen til, hvilket Antal der er forbrugt i tidligere Tider, navnlig i Krimkrigen, og hvor ringe et Tal der blev forbrugt i den sidste Krig i 1866, og det forekommer mig, at det er de sidste Erfaringer, man særlig maa have for Øie. — Hvad angaaer Officeerskolens Indretning og det nye Sted, hvortil man ønsker, at den skal henlægges, da skal jeg bemærke, at jeg ikke troer, at det hjælper noget med Hensyn til Udbannelses-tiden for de Menige, at Befalingsmændene ere casernerede. Det synes jo at være en Betragtning, som er gjort gjældende i Motiverne, at, da Udbannelses-tiden er indskrænket saa meget som muligt, er det paa den anden Side nødvendigt at give Befalingscorpset en saa meget fyldigere Udbannelse, og et meget vigtigt Middel hertil er det, at de ere casernerede, men man har ikke troet, at man til en saadan Udbannelsesanstalt kunde benytte det nuværende Landcadetacademi, og derfor meent, at man maatte forskaffe sig et nyt Local. At der maa foretages Forandringer ved Academiet, skal jeg gjerne indrømme, men naar man har kunnet bruge det i den Tid, da Danmark var langt mindre indsnævret end nu, kan jeg ikke see rettere end, at det endnu maatte være brugbart til Officeerskole, idetmindste med de Forandringer, som Nødvendigheden maaskee maatte udkræve. At der er udsæet et ganske nyt Sted dertil, nemlig Frederiksberg Slot, forekommer mig ikke aldeles nødvendigt, og jeg troer ogsaa, at dets Indretning vil fordrø flere Beføstninger end de Forandringer, som det maatte blive nødvendigt at foretage ved Landcadetacademiet. Jeg skal indrømme, at der er noget Uhyggeligt ved at see dette store Slot ligge ubenyttet hen, men naar man ved en Leilighed som den her omhandlede allerede har et Sted, som synes mig at maatte kunne gøres anvendeligt og brugbart til dette Institut, kan jeg ikke indsee rettere end, at man bør afstaae fra Tanken om at indrette Frederiksberg Slot til saadant Brug, uagtet dets sunde og behagelige Beliggenhed, hvortil kommer Nærheden af Hovedstaden, uægtelig ere Fortrin, som man ikke skal overse. — Der er flere Punkter, som jeg kunde ønske at be-

røre, men da Forslaget jo kommer nærmere for, og der maaskee er Andre, der ikke ville unblade at omtale dem, skal jeg foreløbig indskrænke mig til disse faa Bemærkninger.

Eugen: Hvad der bevægede mig til at tage Ordet, var de Bemærkninger, vi hørte fra den ærede første Taler, det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgkreds (Holstein). Det ærede Medlem erindrede om, at han i sin Tid havde været en Modstander af den nu-gjældende Hærordning, navnlig paa Grund af de dermed forbundne Omkostninger og de Consekvenser, som vi senere vilde faae at føle deraf. Blandt disse Consekvenser meente nu den ærede Taler, at det foreliggende Lovforslag var een, som skulde være kommen ogsaa dem, som havde sluttet sig til Hærloven, uventet. Fremdeles bemærkede det ærede Medlem, at han havde en anden Grund til at modsætte sig Hærplanen, nemlig at den største Vægt skulde lægges paa Søværnet. Nu er dette et Punkt, hvori det af flere Hensyn skulde være mig overmaade kjær at følge det ærede Medlem; men uden at komme nærmere ind paa en Ordning, som dengang blev drøftet i mangfoldige Møder her i Thinget, vil jeg kun overfor det ærede Medlem bemærke, at dersom man havde lagt den største Vægt paa Søværnet, troer jeg ikke, at vi derved vilde være komne til en mindre Beføstning med Hensyn til Landforsvaret, end ved den nuværende Ordning, og dersom vi havde lagt den største Vægt paa Søværnet, vilde vi have opgivet et System, som efter min Formening er et af de smukkeste i den hele Hærplan, et System, som bevægede mig til at stemme for den saavel som for dens Consekvenser, nemlig at enhver til at bære Vaaben skiftet Mand i Landet skal hjælpe til at forsvare sit Fædreland. Havde vi lagt den største Vægt paa Flaaden, da kunde dette, som jeg har anført, vel for mig have været meget tiltalende, men da maatte Danmark have opstillet for sig Nogle, som skulde forsvare os, og den Tanke, at opstille Nogle, som skulde forsvare os, har ikke det Oplivende og Forfriskende for Fædrelandskjærligheden som det, at enhver Mand, der kan bære Vaaben, ogsaa skal gjøre det. Jeg skal imidlertid ikke